

Розділ

1

*Вернешся в землю, бо з неї ти взятий.
Бо ти порошок, і до пороху вернешся.*

— Молитва Янголів

Коли тебе виростили Янголи, ти не вмієш пережити горе.

Горе — це гріх. Смерть — це частина Божого задуму, а оплакувати померлих — це сумніватись у Його плані. Відчай — це святотатство. Як ти смієш сумніватись у Його волі, оплакувати те, що Він має право забрати? Небоговірний огидний еретик, звисити зі стіни, щоб безбожники знали, що на них чекає. *«Бо заплата за гріх — смерть»* (До Римлян 6:23).

Тому образ батькового мертвого тіла вкарбовується в мозок, проступає у відбитках пальців, і я ковтаю його, поки не починаю задихатись. Янголи вибивають із тебе здатність плакати. Доводиться ховати горе, відкладати його на потім, усе далі й далі, поки не помреш.

Я вважаю, у мене немає причин для хвилювання. Якщо Янголи дістануть мене, усе це горе дуже скоро стане Його проблемою. А якщо ні...

Господи, будь ласка, не...

Я біжу. Відчуваю батькову кров у себе в роті. Брат Гатч вистрілив йому в груди, щоб зупинити, та в голову, щоб добити.

— Ми можемо зробити це безболісно, ми справді можемо! — кричить до мене брат Гатч. Інші Янголи прочісують набережну, їхній одяг біліє під яскравим лютневим сонцем, вони повільно та впевнено рухаються вулицями. Їм нема куди поспішати. Вони знають, що так чи інакше мене спіймають.

Шістнадцятирічний хлопчик проти янгольського ескадрону Смерті. Я приречений.

Я завмираю за колоною на березі та хапаю ротом повітря. Волосся липне до покритого потом і кров'ю лоба — батьковою кров'ю — що висихає на моїх руках та обличчі. Легені горять. Я не можу зрозуміти, це кров шумить у вухах чи річка.

Батька більше немає. Він помер, помер, помер.

— Господи, будь ласка, — шепочу я, перш ніж зупинитися. Чому я досі вірю, що він відповідатиме на мої молитви? — Будь ласка, допоможи хоч чимось, будь-чим...

— Сестра Вудсайд! — кричить брат Гатч. — Твоя мама хвилюється! Вона хоче, щоб її донька повернулася додому.

Перше, що батько сказав мені, коли мама намагалася переконати, що Бог створив мене жінкою, і якщо я не затямлю це собі, вона виріже це на моїй

шкірі, він сказав, що я чоловік, що я боровся за це й ніхто не може відібрати це в мене.

Розплющ очі. Дихай. Зберися, Бенджі, зберися.

Ескадрони Смерті досі не спіймали мене.

Я можу закінчити те, що почав батько.

Я втечу з Ачесона, що в Пенсильванії.

Я визираю з-за колони й оглядаю вулицю. Набережна, мабуть, була неймовірно красивою до Судного дня. До Потопу. Зараз же скляні багатопверхівки вкриті плющем, а на стоянках іржавіють покинуті машини. Газони та парки розрослися, поглинувши все, що могли. Рослини квітнуть у лютому. Короткий відрізок часу, коли щось ще може квітнути. До квітня вони всохнуть.

Але я не бачу Янголів. Поки що.

— Ми не хочемо робити тобі боляче, справді не хочемо, — кричить брат Гатч у порожнечу.

Єдиний шлях, яким можна покинути Ачесон, — це міст. Останній міст, який Янголи не зруйнували під час Судного дня. До нього всього пів кварталу. Ескадрони Смерті наближаються з іншого боку, а вартових мосту відкликали, щоб допомогти в пошуках, тож це мій єдиний шанс.

Батько мав би бути зараз зі мною. Ми мали втекти з Ачесона разом. І разом мали б дістатись округу Акресфілд. Тепер його тіло лежить на газоні перед руїнами готелю, його мізки змішалися із землею, тож він повертається до природи, яка його породила.

Я не завершу те, що ми почали, якщо стоятиму тут і благатиму Бога все змінити. Це його не поверне.

Дихай.

Біжи.

Я бігав цілими днями, але не так. Мої ноги не зводило від болю, кросівки не вдаряли тротуар у такт із серцебиттям. Я уявляю, що батько біжить зі мною, що я не чую його за власним важким диханням, уявляю, що бачу його відображення у вікнах через дорогу.

Вхід на міст прямо переді мною. Я не зупиняюся, пірнаю між уламками машин, якими завалений вхід. Міст виблискує сріблом, між пілонами мосту натягнуті товсті металеві троси. Це територія Янголів. Над моєю головою майорить банер: БОГ ЛЮБИТЬ ВАС. Із тросів звисають трупи, а з їхніх животів — жовто-рожеві нутрощі, що прикривають їхню наготу, як Адам і Єва, які соромилися своїх тіл.

Одне з тіл вигнуте, нога під неприродним кутом, і незрозуміло, це робота Янголів чи Потопу. Потоп безжальний. Він робить із тілом страшні речі.

Не те щоб мені потрібне було нагадування.

Міст довгий. Я майже вірю в те, що батько чекає з іншого боку, тримає наші рюкзаки, незадоволений тим, що я так забарився. Я вріжуся в нього, і ми будемо бігти, поки не опинимося якнайдалі від Ачесона, так далеко від усіх таборів і колоній Янголів, що вони нас більше ніколи не знайдуть. Ми з батьком вивчили мапу всіх застав найближчих штатів і кожного опорного пункту в Північній Америці. Усе буде добре. Усе буде добре.

— *Ось вона!*

Не оглядайся, не оглядайся.

Я оглядаюсь.

Я знаю, що Янгол за мною — це брат Гатч, бо його ряса вкрита батьковою кров'ю. Гвинтівка висить на ремені через плече. Він так близько, що я чітко бачу його збиті кулаки та плями з маски на обличчі.

Маска захищає від Потопу, але я вже давно її не вдягаю. Неможливо заразитися двічі.

— Сестра Вудсайд! — вигукує брат Гатч, й інші Янголи з'являються з тіней, руїн, темних вулиць. Я зриваюся з місця.

Друге, що сказав мені батько, коли ми нарешті втекли, чуючи завивання монстрів і звуки погоні, що не можна здаватися легко. Якщо вони хочуть дістатися до мене, хай страждають.

Я досі відчуваю смак його крові.

Перестрибую відбійники на блокпості Янголів і важко падаю на землю з іншого боку. Тут стоять стільці, лежить Біблія і кілька пляшок із водою. Дорога всипана битим склом. Трупи гойдаються від вітру.

Біжи.

Я багато мріяв про те, що буде на тому березі. Ми з батьком могли б податися на північ і знайти місце, де можна було б пережити літо. Звісно, Янголи нікуди б не поділися, вони не заспокояться, поки ще є живі безбожники, але ж на Землі багато місць, де можна сховатися. Можливо, ми навіть знайшли когось ще, наприклад, красеня-безбожника, який би безнадійно закохався в мене, коли я б омивав йому руки й обробляв би рани. І він був би милим, трохи зарозумілим і ні краплі не гетеросексуальним, він не напартачив би з моїми

займенниками, вперше побачивши мої груди. Іноді я уявляв його з білявим волоссям, як у мого нареченого. Але не часто.

Припини. Не думай про нього. Не думай про Тео. Все одно немає жодного шансу, що хоч щось із цього здійсниться. Потоп зламає мене, як ламає все навколо. Треба переконатися, що монстр не потрапить у руки Янголів. Треба забиратися, треба тікати, треба...

Я чую свист Янголів, у відповідь лунає крик.

Клубок заплутаних кінцівок між машинами попереду починає ворухитися, верещить, завиває, наче від пекельного болю, кричить і клацає зубами. Істота з трупів і Потопу підіймається серед уламків, на спині — ряд шипів із загострених ребер, очні яблука між сухожиллями, а м'язи настільки набрякли, що над ними розійшлася шкіра. Кабіна вантажівки зминається під кігтями розміром із руку.

Я зупиняюся. Ні. Ні, ні, ні, ні. *НІ.*

Тільки не Благодать. Не тоді, коли я майже відірвався.

Від нижньої частини щелепи вгору між очима і назад до потилиці відкривається те, що колись було людським обличчям, і показує зуби, чорні від гнилі Потопу. Я все ще чую кроки за спиною та крики, але це більше не має значення. Єдине, що важливо, — це монстр на моєму шляху, що нависає наді мною та скрапує гниллю.

Третє, що сказав батько, коли зрозумів, на що я здатен, коли я благав Благодать вбити кожного Янгола, до якого вона зможе дістатися; коли

я стояв по коліно в крові й навколо мене обвилосся створіння.

Він сказав бути хорошим.

Не бути монстром, яким Янголи мене зробили, бо зло породжує зло.

Звуки погоні сповільнюються і зупиняються. Ноги підводять. Я падаю і впираюся руками в розпечений асфальт.

Будь хорошим. Хай страждають. Бути хорошим означає бути слухняним, відмовитися від сили вірусу, як Єва мала б відмовитися від яблука. Змусити їх страждати означає підкорити Благодать і забрати всіх Янголів разом із собою в пекло.

Я міг би це припинити. Міг би звернутися до Благодаті та змусити Янголів пошкодувати про замахах на мене.

Я за крок до того, щоб це зробити.

Але.

Батько помер, тримаючи моє обличчя, його кров потрапила на мій язик і мої щоки, заплуталась у волоссі. Він помер, благаючи мене бути хорошим.

Він не чекає на мене. Я не можу тікати й далі. Я так втомився.

Добро перемагає.

— Я буду хорошим. Я буду хорошим. Я буду хорошим, — говорю я вголос, ніби від цього невдача стане менш болючою, ніби моє нутро не кричить, вимагаючи відправити Янголів у пекло, ніби я можу виконати всі батькові настанови відразу. — Я буду хорошим, Боже, дай мені сили, веди та направляй мене.